

A black and white close-up portrait of Freddie Mercury. He has a prominent mustache and is looking slightly to the right of the camera with a serious expression. The lighting is dramatic, with strong shadows on the left side of his face.

IKAR

*Sláskou
Freddie*

SKUTOČNÝ PRÍBEH
FREDDIEHO MERCURYHO

LESLEY-ANN JONES

Slaskou
Freddie

LESLEY-ANN JONES

*Sláspou
Freddie*

Preložila Martina Fedorová

Lesley-Ann Jones
LOVIE, FREDDIE

Copyright © Lesley-Ann Jones, 2025
All photographs in this book © Lesley-Ann Jones
Translation © 2026 by Martina Fedorová
Cover: Catarina Sequeira Gaeiras
Cover image: Midori Tsukagoshi/Shinko Music/Getty Images
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without prior written permission of the author.

While every effort has been made to trace the owners of copyright material reproduced herein, the author would like to apologise for any omissions and will be pleased to incorporate missing acknowledgements in any future editions.

ISBN 978-80-575-0708-6

„Úžasné, láskavé a dojímavé.
Ohľaduplné, jemné a dôstojné,
také, akým bol Freddie Mercury.
Verné a rešpektujúce zobrazenie
jeho skutočného života.“

B.

Pre B., s láskou a nekonečnou vďakou.

Príď ku mne, v tichu noci.
Príď v tichom jazyku snov.
Príď, ružolíci, hviezdooký,
žiarivý sťa slnka nov.
Vráťte sa, v slzách márných
spomienky, nádeje, lásky rokov dávnych.

Ach, sen, ty sladký, presladký, ba trpkosladký!
Zúfalo dúfam, že prebudíš ma v raji,
kde obklopená tými, ktorým láska v duši žiari,
túžobne s nimi upriem zrak
na dvere, čo otvárajú náruč pomaly,
len tomu, kto vchádza, nikdy naopak.

A predsa, príď, príď ku mne vo sne, nech žijem
s dotykom tvojej smrti na perách.
Príď ku mne vo sne, nech môžem
krv za krv, dych za dych dať.
Oslov ma ticho, skloň ku mne svoju tvár
tak ako vtedy, láska, ako vtedy.

Christina Rossetti (1830 – 1894)

IN MEMORIAM

**Farrokh Bulsara: Frederick/Freddie/Fred Bulsara:
Freddie Mercury**

5. september 1946 – 24. november 1991

• • •

**Boomanshaw Rustomji: Bomi Bulsara,
Freddieho otec**

14. december 1908 – 26. december 2003

Jer Bomi Bulsara: Jer Bulsara, Freddieho matka

16. október 1922 – 13. november 2016

**Maria de Montserrat Viviana Concepción
Caballé i Folch: Montserrat Caballé**

12. apríl 1933 – 6. október 2018

Ursula Ledersteger: Barbara Valentin

15. december 1940 – 22. február 2002

Michael Edward Chester Smith:

Michael David Rock: Mick Rock

21. november 1948 – 18. november 2021

Robert Andrew „Andy“ Peebles

13. december 1948 – 22. marec 2025

Joseph „Joe“ Fannelli
12. apríl 1954 – 2. jún 1993

David Minns
4. febrúar 1954 – máj 2007

James „Jim“ Hutton
4. janúar 1949 – 1. janúar 2010

Anthony Philip Swern: Phil „The Collector“ Swern
30. jún 1948 – 31. august 2024

Peter Waters Dingley: Johnnie Walker
30. marec 1945 – 31. december 2024

*Každá práca je istým spôsobom to isté,
ako keď si človek píše denník.*

Pablo Picasso

*Ak sloboda vôbec niečo znamená,
potom je to právo hovoriť ľuďom,
čo nechcú počuť.*

George Orwell

*Najlepší ľudia majú cit pre krásu, odvahu riskovať,
disciplínu hovoriť pravdu, schopnosť obetovať sa.
Irónia je, že ich cnosti ich robia zraniteľnými;
často sú plní rán, niekedy úplne zničení.*

Ernest Hemingway

PRVÁ KAPITOLA

DOTKNŮŤ SA SLNKA

Je streda 15. december 2021. Vstala som zavčasu, odšuchtala sa do kuchyne, spravila si čaj a vzala si ho späť do postele, aby som si, zakutraná v ešte teplej perine, otvorila mobil a zahľadila sa do titulkov najnovších správ. Až kým nebol čas ísť do práce, čo v tom čase vôbec nebolo ľahké.

Svet sa nachádzal v desivom zovretí covidu-19. Prvý celoštátny lockdown v Spojenom kráľovstve vyhlásili 23. marca 2020, hoci o dva mesiace neskôr ho zrušili. Ďalšie opatrenia v tom roku nasledovali po znepokojujúcom náraste počtu nakažených. Väčšinu obmedzení však zrušili počas tretej vlny, v polovici roka 2021, spôsobenej variantom delta. Dnes, desať dní pred Vianocami, čelíme smrtiacemu omikronu, variantu vírusu, ktorý britská Agentúra pre zdravotnú bezpečnosť označila za doteraz „pravdepodobne najvýznamnejšiu hrozbu“ a varovala pred „ohromným nárastom“ počtu prípadov. Táto vlna má trvať až do jari 2022. Dovtedy si covid vyžiada šestnásť miliónov životov.

Vtedajší britský premiér Boris Johnson utrpel ponížujúcu porážku zoči-voči vzbure proti opatreniam na spomalenie šírenia variantu omikron. Predovšetkým v súvislosti so správami, že na Vianoce by malo zostať v izolácii viac než milión ľudí. Hlavný poradca britskej vlády pre zdravotníctvo profesor Chris Whitty varoval, že variant omikron sa šíri „neuveriteľne rýchlo“. Včera, 14. decembra, bolo zaznamenaných celkovo 59 610 pozitívnych prípadov koronavírusu. Orgány ministerstva zdravotníctva však predpokladali, že skutočný počet infikovaných

je neporovnateľne vyšší. Svetová zdravotnícka organizácia so sídlom v Ženeve uviedla, že tento variant koronavírusu sa šíri po celom svete nepredstaviteľnou rýchlosťou.

V iných správach sa písalo, že kritický ľadový šelf v západnej Antarktíde, známy ako Thwaitesov ľadovec, by sa mohol rozpadnúť v priebehu troch až piatich rokov, čo by viedlo k obrovskému zvýšeniu hladiny morí.

Potvrdilo sa i to, že sonda Parker vesmírnej agentúry NASA vstúpila do solárnej koróny, teda vonkajšej solárnej atmosféry, a takpovediac sa dotkla Slnka. K tejto mimoriadnej udalosti došlo už v apríli, ale potvrdiť ju bolo možné až o niekoľko mesiacov neskôr, keď sa na Zem vrátili dôležité údaje.

Ocitla sa táto úžasná správa v hlavných titulkoch novín, rozšírili sa nám vďaka nej obzory a naplnila svet prepotrebnou nádejou? Naopak. Takmer nikto si ju nevšimol. Médiá boli celé bez seba v súvislosti s videonahrávkou nelegálneho vianočného večierka, na ktorom sa v hlavnom sídle Konzervatívnej strany, na Downing Street 10, predchádzajúci deň oddávali neviazanej zábave mnohí vysokopostavení úradníci. Nasledoval masový výbuch hnevu. Zdalo sa, že vláda nedodržiava pravidlá, ktoré sama stanovila, a vysmieva sa tak obyčajným ľuďom. Vyvodené dôsledky boli pre mnohých katastrofálne, hoci zďaleka nie také katastrofálne ako pre tých, ktorí dovtedy zomreli či naďalej zomierali v izolácii, v nemocniciach a v domovoch dôchodcov, odlúčení od svojich najbližších, zbavení šance na dôstojnú rozlúčku.

V ten deň sa však stalo aj niečo iné, vďaka čomu sa mi tento dátum navždy vryl do pamäti. O 11.55 mi do schránky dorazil e-mail s predmetom *Pre Lesley-Ann Jonesovú v súvislosti s jej knihou*. Vtedy som ešte netušila, že to bude prvá z lavíny správ o Freddie Mercury, ktoré sa počas nasledujúceho tri a pol roka na mňa zosypú, aby mi vyrozprávali natoľko nevídaný a nepravdepodobný príbeh, až som v jednom okamihu musela začať pochybovať o svojom zdravom rozume, ak som mu chcela uveriť.

Po tom, čo som v rokoch 1997 až 2021 napísala o Freddiem tri obsiahle samostatné štúdie, ktoré v štyroch originálnych zväzkoch vydalo vydavateľstvo Hodder & Stoughton – a kvôli ktorým som podnikla nejednu dlhú a komplikovanú cestu na jeho rodný Zanzibar pri východnom pobreží Afriky aj do internátnej školy St. Peter's v indickom Panchgani, kde študoval od ôsmich do šestnástich rokov –, by sa dalo očakávať, že moje znalosti o živote a kariére frontmana skupiny Queen budú dostatočujúco obsiahle. A predsa sa všetko, čo som dovtedy vypátrala, ukázalo takmer bezvýznamné v porovnaní s množstvom odhalení, ktoré mi poskytol môj anonymný korešpondent, pričom len jeho prvá, vtedy nevyžiadaná správa obsahovala neveriteľných dvadsaťšesťtisíc slov.

Začínala sa takto: „Už roky (odkedy vyšlo prvé vydanie vašej knihy ich prešlo takmer pätnásť) sa vám chystám napísať a konečné rozhodnutie padlo po dlhom váhaní a mnohých dôkladných úvahách. Predovšetkým preto, lebo Freddie si vždy želal, aby jeho súkromie zostalo iba jeho súkromím; preto, lebo je to všetko ešte stále veľmi ťažké a veľmi bolestivé; preto, lebo by sa za to na mňa veľmi nahneval a znenávidel by ma. Pretože ste do svojej poslednej knihy o ňom vložili úžasne veľa úsilia a myslím si, že by ste mali mať k dispozícii isté fakty o jeho detstve, jeho hudbe, jeho polygamnej bisexualite, o Phillimore Gardens a Freddiem ako človeku, akým bol vo svojom najhlbšom súkromí, aj o jeho poslednej vôli. Viem, že o týchto skutočnostiach budete počuť prvý raz, a dávam vám právo, aby ste s týmito informáciami naložili tak, ako uznáte za vhodné. Nič za to nežiadam... okrem pravdy o ňom a pre neho.“

Správa pokračovala: „Nie som spisovateľ. Celé desaťročia nehovorím po anglicky a tento jazyk zďaleka neovládam tak plynule ako kedysi (pričom to nie je ani nikdy nebol môj materinský jazyk)... Preto, prosím, ospravedlňte prípadné chyby v pravopise, gramatike, časovaní, vo vetnej stavbe aj nezázivnosť

štýlu. Prajem vám veselé Vianoce a všetko najlepšie vám, celej vašej rodine a všetkým milovaným.“

B.

*

Bol to hoax? Alebo úlet nejakého internetového trolla či hejtera? Každý autor, ktorý raz vyjde s kožou na trh, si musí zvyknúť, že bude dostávať nezvyčajné e-maily podobného druhu. Preto som s odpoveďou radšej počkala. Všetkých štyridsaťjeden strán záhadnej správy som vytlačila, strčila ich do kabely a vybrala sa do svojej obľúbenej kaviarne. Povedala som si, že sa k tomu vrátim večer, keď to celé trochu strávim a urobím si poznámky. Keby to všetko bola pravda, boli by to ohromujúce odhalenia. S možnými dôsledkami. Mala som v úmysle odpovedať a zistiť, kto mi tú správu vlastne poslal. Ešte predtým som si však chcela všetko v pokoji prečítať a poriadne vstrebať celý obsah.

Vedela som, že musím pisateľovi predovšetkým vysvetliť, že jeho nápad – teda dôvod, prečo ma vlastne kontaktoval – sa skutočne nedá realizovať. Bez dôkazu, že neuveriteľné odhalenia, ktoré uvádza, sú pravdivé, nemôžem navrhnúť reedíciu svojej najnovšej knihy o Freddie s názvom *Love of My Life*¹. Ak mám podniknúť nejaké reálne kroky týmto smerom, musím poznať jeho totožnosť. Zároveň budem potrebovať písomný súhlas na ich uverejnenie. A svoje musia povedať aj agenti, redaktori a právnici. Tieto odhalenia sa s vysokou pravdepodobnosťou stanú celosvetovou senzáciou. Ako inak? Na svetovej scéne je skupina Queen stále veľký fenomén. Freddieho predčasná smrť mu zaručila nesmrteľnosť porovnateľnú s Jamesom Deanom, Marilyn Monroe, Elvisom Presleym a ďalšími, ktorí sa stali nadčasovými legendami. Zároveň jestvovalo riziko, že nové odhalenia by niektorí jednotlivci mohli vnímať negatívne, dokonca by sa mohli rozhnevať a podniknúť právne kroky. Mám sa na to vykašľať alebo riskovať a všetko uverejniť? Odpoveď som však už poznala. „Ak ste si boli s Freddieom naozaj

takí blízki, ako uvádzate,“ rozhodla som sa napísať, „urobím čokoľvek a som ochotná riskovať všetko, čo mám, aby sa to dostalo k ľuďom. Podstatné sú však dôkazy. Dostatočný dôkaz by napríklad bol, keby ste boli (Freddieho bývalá snúbenica) Mary Austinová. Alebo sa môžem domnievať, že ste niekto, kto mu bol dokonca ešte bližší?“

Pisateľovi e-mailu som čo najzdvorilejšie poďakovala, recipročne popriala príjemné prežitie vianočných sviatkov a zaželala „bezinfekčný a bezproblémový“ nový rok, ako sa v časoch covidu hovorilo medzi ľuďmi. Všetci si veľmi dobre uvedomovali, že v živote naozaj nie je nič stopercentne isté.

O dva dni, len s niekoľkohodinovým odstupom, som dostala ďalšie dva e-maily. Prvý z nich sa objavil v mojej schránke o 8.43. Ten druhý krátko po poludní.

„Mary (Austinová) nie som,“ ubezpečoval ma hneď na začiatku prvý e-mail. „Prechovávam k nej veľkú úctu a vďaka za všetku lásku a pokoj, ktoré Freddiemu dala. Samozrejme, bolo by ľahšie – pre vás aj pre mňa –, keby prehovorila. Rozhodla sa však, že bude mlčať, a vydržala to celých tridsať rokov napriek všetkému, čo musela prežiť a zvládnuť. Veľmi ju za to obdivujem a jej rozhodnutie, pochopiteľne, rešpektujem.“

Veľký rešpekt vyjadril pisateľ e-mailu aj voči basgitaristovi skupiny Queen Johnovi Deaconovi a bubeníkovi Rogerovi Taylorovi. Nasledovalo rozhodné vyhlásenie, že pisateľ nie je ani jedným z nich. A nie je ani producentom skupiny Queen Reinholdom Mackom, ani jedným z Mackových detí, ktoré má so svojou manželkou Ingrid – keby som náhodou dospela k takému záveru. To by bolo mojím spôsobom celkom prirodzené, keďže Freddie spolu s Johnom Deaconom boli krstnými rodičmi tretieho dieťaťa tohto páru, ich syna Johna Fredericka, ktorému vybral meno práve Freddie. Ani nie je s uvedenými ľuďmi v nijakom príbuzenskom vzťahu. Ide teda o niekoho z Freddieho takzvaných priateľov, ako uviedol sám autor? Sotva. A potom, bez ohľadu na jeho či jej totožnosť, prečo píše práve mne?

„Komu inému, ak nie vám?“ znela odpoveď. „Vo svojej knihe síce uvádzate niekoľko nesprávnych údajov, no viem, že ste ju napísali podľa svojich najlepších schopností a znalostí, na základe informácií, ktoré ste dostali od iných. K napísaniu svojej knihy ste pristupovali veľmi zodpovedne a patrí vám za to moja veľká úcta a vďaka. Práve preto sa vám ozývam. Existujú totiž určité skutočnosti, o ktorých by ste mali vedieť. Je toho veľa, čo o štyridsiatich piatich rokoch Freddieho života dosiaľ nikto nevie. Áno, prichádzalo do úvahy kontaktovať vášho kolegu a priateľa Davida Wiggga, proti ktorému osobne naozaj nič nemám. Možno by to na prvý pohľad dokonca vyzeralo ako logickejšie rozhodnutie. Práve jemu, ako žurnalistovi, predsa Freddie dôveroval najviac. Práve jemu poskytol omnoho viac rozhovorov než komukol'vek inému. Myslím tým ozajstné, rozsiahle rozhovory o podstatných veciach, nie pätnásťminútové slovné výmeny o ničom. Počas posledných šiestich rokov Freddieho života sa však mnohé zmenilo. Ani Davidovi, ani žiadnemu inému novinárovi nikdy nepovedal, že je HIV pozitívny. A to ani vtedy, keď sa uňho naplno rozvinulo ochorenie AIDS. Takže nie, David Wigg neprichádzal do úvahy. Nedávalo by to zmysel. Ste jediná, kto sa pokúsil zistiť, kým Freddie skutočne bol mimo kokaínu, vodky a divokých večierkov,“ písalo sa v e-maile. „Ste jediná, kto nevytiahol nejakú jednotlivosť a neaplikoval ju na celý jeho život. To temné obdobie trvalo iba od roku 1983 do roku 1985. Je síce pravda, že aj predtým striedal partnerov, no vtedy bol v celkom inom emočnom stave. Freddie si vždy želal, aby jeho súkromie zostalo výsostne súkromným. To, že vám teraz píšem, znamená, že nerešpektujem jeho želanie. Znova a znova, jeden za druhým, mu jeho takzvaní priatelia neváhali bodnúť dýku do chrbta. Všetky tie knihy, články v novinách, dokumentárne filmy, ktoré ho zakaždým vykresľujú určitým, veľmi obmedzeným spôsobom... Celé roky a desaťročia sa usilujem ochrániť svoje srdce a svoju myseľ proti takýmto útokom.“

Nie, nebol dokonalý. Nikto nie je dokonalý. Mal v sebe temnotu, ale aj úžasné, žiarivé svetlo. Viem a rozumiem, prečo a ako k tomu prišiel. Naozaj chcem o tom všetkom rozprávať? Do najmenších, aj tých najneprijemnejších podrobností? Áno, chcem. No bez lži. Tak to bude lepšie. Preto u mňa padlo rozhodnutie spreneveriť sa jeho želaniu. A robím to pre neho, nie pre seba.“

*

Takto sme sa teda zoznámili. Nasledovali noci, keď som nedokázala zaspáť, pretože som netrpezlivo vyčkávala ďalšiu časť textu. Zanedlho sa predmetom našich rozhovorov stal kontroverzný kasový trháč o skupine Queen.

Dvadsaťsedem rokov po tom, ako štyridsaťpäťročný Freddie zomrel, 24. októbra 2018 (a 2. novembra v USA), uviedli zostávajúci členovia skupiny Queen, jej producenti a ďalší spolupracovníci do kín film *Bohemian Rhapsody*. V hlavných úlohách sa predstavili Rami Malek ako Freddie a Lucy Boyntonová ako Mary Austinová, jeho dlhoročná priateľka a bývalá snúbenica. Gwilym Lee stvárnil gitaristu Briana Maya, Ben Hardy bubníka Rogera Taylora a Joe Mazzello basgitaristu Johna Deacona. Film mapuje kariéru skupiny Queen a život jej frontmana od jej vzniku v roku 1970 až po triumfálne vystúpenie na benefičnom koncerte Boba Geldofa a Midgea Ura *Live Aid* na starom londýnskom štadióne vo Wembley 13. júla 1985.

Film *Bohemian Rhapsody*, ktorý produkovali spoločnosti Regency Enterprises, GK Films a Queen Films a ktorý distribuovala spoločnosť 20th Century Fox, prekonal rekordy v návštevnosti kín na celom svete. Pri skromnom rozpočte na jeho produkciu vo výške približne 50 miliónov dolárov (40 miliónov libier) zarobil viac ako 910,8 milióna dolárov (735 miliónov libier). Stal sa šiestym najúspešnejším filmom roka 2018, najpredávanejším životopisným a filmovým dramatickým dielom a o svoje prvenstvo prišiel až o päť rokov neskôr, keď ho predsti-

hol film *Oppenheimer* s Cillianom Murphym v úlohe J. Roberta Oppenheimera, otca atómovej bomby. Na 91. ročníku udeľovania Cien Akadémie v roku 2019 získal film *Bohemian Rhapsody* štyri ocenenia: za najlepšieho herca (Rami Malek), najlepší strih, najlepší zvuk a najlepší zvukový mix. Bol nominovaný na cenu za najlepší film spolu s filmami *Zelená kniha*, *Čierny panter*, *BlacKkKlansman*, *Favoritka*, *Roma*, *Zrodila sa hviezda* a *Viceprezident*, nakoniec však zvíťazil film *Zelená kniha*.

Na 76. udeľovaní Zlatých glóbusov získal aj cenu za najlepší hraný film – drámu; bol nominovaný na Cenu Asociácie amerických producentov (Producers Guild of America) za najlepší hraný film a získal Cenu Britskej akadémie filmového a televízneho umenia (BAFTA; British Academy of Film and Television Arts) za najlepší britský film. K zlatým trofejám si Rami Malek pripísal aj Zlatý glóbus, Cenu Združenia filmových a televíznych hercov (Screen Actors Guild) a cenu BAFTA za najlepší mužský herecký výkon. Okrem tohto obrovského úspechu sa *Bohemian Rhapsody* stal najrýchlejšie predávaným digitálnym filmom v histórii Spojeného kráľovstva – za osem dní bolo zaznamenaných 265 000 stiahnutí.

Medzi zasvätenými však prevládalo hlboké sklamanie. Profesionálni kritici ho okamžite odsúdili ako „priemerný“, „chaotický“, „sterilný“, „absurdný“ a „nesmierne trápny“. Posmešné hlasy ho označovali za „otrasný“, „do seba zahľadený“ a „revisionistický“, jeden z nich ho dokonca nazval „aktom arrogantnej mýtotorby“. Jeho tvorcov obvinili z priveľmi „voľného nakladania s pravdou“. Istý novinár sa producentom vysmial, že „z drámy života rockovej hviezdy spravili uhladený film prístupný mládeži od trinásť rokov“, len aby prilákali divákov do kín. V čom spočíval najväčší problém? V tom, že problémom bol celý film.

Internet zaplavilo množstvo komentárov, v ktorých ľudia poukazovali na chyby a sporné miesta. Napríklad? Ignorovanie prvých a nepochybne kľúčových osemnástich rokov Freddieho

života, ktoré strávil v Afrike a Indii – a ktoré predstavovali, aj napriek jeho neskoršej rockovej sláve, akú dosiahol s kapelou Queen, najbohatšie, najpestrejšie, najdobrodružnejšie a zároveň najtragickejšie obdobie jeho života. Potom modré oči. Freddieho oči mali taký tmavý odtieň hnedej, že pri určitom osvetlení často vyzerali ako čierne. Ako neskôr poznamenal môj korešpondent:

„Tie bledomodré oči boli hrozná chyba. Očami dokázal vypovedať nesmierne veľa: vyjadriť súhlas aj nesúhlas, dodať odvalu aj podporiť. Vyjadrovali radosť, šťastie, nehu a neskôr aj istý druh melanchólie. Jeho pohľad mal neveriteľnú silu. Nech sa ním rozhodol vyjadriť čokoľvek, nikto mu nedokázal odporovať. A ja už vôbec nie. Rovnako bolo očividné, že v tom filme dolná čelusť postavy nekorešponduje so silou jeho hlasu. A to, ako sedel za klavírom, bolo takisto úplne zlé. A kde boli jeho paže a dlane? Keď hovoril, nepoužíval iba gestá, ale hýbal celými pažami aj vtedy, keď išlo o veľmi súkromný či vážny rozhovor. Svoje pohyby sa usiloval ovládať iba počas tlačoviek a rozhovorov pred kamerou. Inak však zakaždým rozprával len a v sprievode nádherných a vášnivých pohybov rúk. A kam sa podel jeho zmysel pre humor? Jeho vtipy? Pochabé hry, ktoré zbožňoval? Radosti, ktorými dokázal ozvláštniť každý deň (a tým naozaj nemyslím iba večierky)? Freddie v tom filme bol Freddie, akého nikto nepoznal.“

Čo sa týka jeho pôvodného mena Farrokh Bulsara a toho, že si ho zmenil až po tom, ako sa zoznámil s členmi budúcej kapely Queen – nestalo sa tak. „Freddie“ ho volali už spolužiaci v čase, keď žil v internátnej škole v Indii, tisícky kilometrov od domova. A jedna z kľúčových postáv filmu, manažér nahrávacej spoločnosti Ray Foster, ktorého stvárnila hviezda filmu *Waynov svet* Mike Myers, v skutočnosti nikdy neexistoval.

Vo filme sa objavuje herec, ktorý stvárňuje zosnulého dídžejera rádiovej stanice Capital Radio Kennyho Everetta, Freddieho priateľa, ktorý vo svojej londýnskej rozhlasovej relácii prvý raz